

maa ansees berettiget, uagtet den just ikke er hjemlet ved nogen udtrykkelig Lovbestemmelse. — Inden man forlader dette Kapitel, finder Kommissionen sluttelig Anledning til at bemærke, at man ikke deri har optaget nogen Bestemmelse, som den af den tidligere Kommission efter den preussiske Straffelov foreslaaede angaaende Straf for „Deeltagelse i Foreninger, som have et ulovligt Diemed“, da man maa ansee en sliq Bestemmelse for overflødig, eftersom Deeltageren i en virkelig ulovlig Forening, det vil sige en saadan, der gaaer ud paa forbryderiske Foretagender, vil kunne rammes med den for Attentat paa disse foreskrevne Straf, jfr. Udkastets Kap. 5 §§ 52 og 53.

Til 14de Kapitel.

(Om Forbrydelser i Embedsforhold).

Ved Affattelsen af Bestemmelserne i dette Kapitel, hvorved der væsentlig er taget Hensyn til Tit. 28 (Verbrechen und Vergehen im Amte) i den preussiske Straffelov af 1851 foruden til den norske Straffelovs 24de Kapitel om Forbrydelser i Embedsforhold, har man havt for Øie, af hvor stor Vigtighed det er for Staten at have en hæderlig og uplettet samt vel anseet Embedssitand, saavel som for Borgerne at sikkes imod Embedsmisbrug, og man har derfor troet i det Hele at burde foreslaae alvorlige Straffe for de her omhandlede Forbrydelser, navnlig Embedsfortabelse i alle Tilfælde, hvor Forsnydelsen mod Embedspligt er af større Betydning.

Den første Cychus af Bestemmelser, §§ne 112—117, handler om Bestikfelse i videre Forstand, nemlig deels den egentlige Bestikfelse, hvor en Embedsmand ved Gaver eller andre Fordele lader sig bevæge til at handle imod sin Embedspligt, deels det Tilfælde, at en Embedsmand modtager Gaver eller ulovlig Fordeel for at udføre sin Embedsgjerning uden dog postibiøt at gjøre Uret eller at krænke sin Embedspligt. Der er en væsentlig Forskjel imellem disse 2 Tilfælde. Medens den Em-

bedsmand, der gjør sig skyldig i den førstberørte grove Embedsforbrydelse ubetinget, maa ansees at have gjort sig uværdig til længere at betroes det Embede, hvori han saaledes har forbrudt sig, og derfor formeentlig altid bør straffes med Embedsfortabelse foruden med anden Straf efter Omstændighederne, synes der — bortseet fra Dommere, for hvis Vedkommende særegne og strengere Regler i denne Henseende formeentlig i det Hele bør opstilles — ikke at være Øie til ubetinget at foreskrive Embedsfortabelse som Straf for enhver Modtagelse af ulovlig Fordeel for at udføre sin Embedsvirksomhed, hvor der ikke er Tale om, at den Paagældende gjør sig skyldig i noget Forhold, der isvrigt krænker hans Embedspligt. Under den sidstomhandlede Forbrydelse — Udkastets § 112 — indbefattes nemlig ikke blot Tilfælde af en mere kvalificeret Natur, f. Ex. hvor en administrativ Embedsmand lader sig betale for at afgive en Resolution efter Vedkommendes Ønske, skjøndt den ikke i og for sig kan siges at være uretfærdig, eller hvor en Embedsmand kun ved Penge eller anden Fordeel overhovedet er at formaae til at gjøre sin Pligt; men den omfatter ogsaa Tilfælde af en meget mindre graverende Art, saasom hvor en underordnet Embedsmand modtager Betaling for at fremsthynde Expeditionen af et eller andet, f. Ex. Beskrivelsen af en Forretning. Embedsfortabelse vilde i saadanne Tilfælde være en altfor haard Straf, og da det ikke godt lader sig gjøre, skarpt at udstille de grovere og de mindre strafbare Tilfælde af den i § 112 omhandlede Embedsforbrydelse, har man meent at maatte sætte Straffen til Fængsel (alle 3 Arter) eller Embedsfortabelse, og dertil endog at burde sæe en Bestemmelse, der aabner Afgang til under formildende Omstændigheder at anvende Bøder som Straf. Det tør formeentlig forventes, at Domstolene ville vide at anvende denne Straffebestemmelse med den fornødne Skjønsomhed, ligesom man ved denne Leilighed skal gjøre den Bemærkning, som isvrigt turde finde Anvendelse med Hensyn til flere af de navnlig i dette Kapitel omhandlede Tilfælde, at der practisk værnes fuldt saa godt imod mindre betydnende Embedsmisbrug ved at give Straffebestemmelserne en større Vidde, der